

Københavns og Vartov Valgmenigheder

September 2012 Nr. 3

Det evige liv

5. søndag efter påske – Johannes 17,1-11

Ifølge en udbredt forestilling er det først efter døden at det for alvor bliver sjovt at leve. Mange religioner stimulerer vores villighed til at forestille os tilstande hvor livet er uden bøv. Hvor løven er holdt op med at æde rådt kød og i stedet græsser ved siden af lammet. Hvor hyrden spiller fløjte for hyrdinden den udslagne dag. Hvor man møder en masse jomfruer – hvad man så end skal med dem. Alle disse forestillinger om det rigtige liv efter døden har sine lokaliteter: Paradis, Arkadien, Nirvana. Her er man befriet fra denne verdens jammerdal, hensat i en lykkelig tilstand.

Sådanne forestillinger har det været nemt nok at indbilde folk så længe de levede et elendigt liv. De har været en tiltrængt trøst. I dag er det nok lidt anderledes, i det mindste når man er velbjærget som os. Vores liv er i almindelighed ikke så elendigt, i hvert fald ikke i sammenligning med tidligere tiders liv og andre ver-

deners liv. Alligevel lader vi os gerne indbilde at det er elendigt, for det måtte da gerne blive endnu bedre. Der er vel altid noget at være utilfreds med, og når nu der er så mange flinke livsstilsekspertter, terapeuter og præster som også skal have noget at leve af, så ville man da være et skarn hvis man ikke modtog deres gode råd som næsten altid er dyre. Det de tilbyder, hedder vel ikke længere Paradis, Arkadien og Nirvana, men ro, lykke og hvidt lys. Det kan man jo godt unde sig selv, i hvert fald for en stund. Som Pusle engang sang i en Far til fire-film: 'Lille Blop nu skal du sove / nu begynder alt det sjove / du skal ind i drømmeland / skynd dig lisså stærkt du kan.'

Vi har i vid udstrækning travlt med at komme ind i denne barndom hvor Paradisets ro, Arkadiens lykke og Nirvanas hvide lys stadig er ord for det som vi mener er vores berettigede forestillinger om et lykkeligt liv. Det gjorde måske ikke så

meget hvis det ikke var fordi det nedskrev alt det vi ellers går og laver til noget mindreværdigt. Forestillinger om et lykkeligt liv – om det så er efter døden eller bare i en anden tilstand er ikke så afgørende – disse forestillinger er med til at nedvurdere det liv vi faktisk lever. Forestillingen om at livet er et andet sted har det med at tage livet af livet.

Sådan er det med de guder vi i almindelig tilbeder når vi søger fred og ro, tilfredsstillelse og lykke, hvidt lys og bedøvelse. Karl Marx kaldte i sin tid denne bedøvelse for opium. Religion er folkets opium. Den var en protest imod elendigheden og skulle samtidig få os til at glemme den. Måske havde religionen en vis berettigelse dengang hvor den var en trøst for de mennesker der i deres elendighed ikke havde andet at håbe på end at livet ville blive lysere engang og måske først efter døden.

Uden at forklejne den nød som stadig findes, så er det vel ikke helt det samme for sådan nogle som os. Rent ud sagt: Religion er ikke længere en – måske illusorisk – trøst for det nødlidende menneske. Religion er blevet en interesse for det menneske der søger at skabe sig en livstil tilsat 'åndelige værdier': Det søgende menneske. Et menneske som længes efter de bedøvelsesmuligheder som vi i så rigt mål har adgang til. De er vores guder. Alt det sjove som venter os i drømmenes søvn.

Men evangeliet er – lidt plat sagt – et *wake up call*: 'Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.' Den eneste sande Gud! Men hvad så med alle vores drømme, vores forestillinger, vores mange guder? Kan det virkelig altsammen

reduceres til én ting, én Gud? Er det ikke bare endnu en fundamentalisme når Jesus taler om den eneste sande Gud?

Én – mange. Den polarisering møder man ofte. Nogle mener det er godt med et samfund med mange kulturer og religioner, mens andre heroverfor hævder at samfundet opløses hvis det ikke er bundet sammen af én kultur, eller hvis der ikke er én kultur som er ledende. Nogle mener at et menneske er bestemt til at pluralisere sit liv, mens andre mener at det må prøve at koncentrere sig om hvem det i grunden er. Nogle kan godt lide billeder med mange farver, mens andre finder en større magi ved den ene sorte streg på det hvide papir. Sådan står én over for mange.

Men den eneste sande Gud er ikke én på dén måde. Han er ikke en polær modsætning til den uendelige mængde af andre guder, for mellem én og mange er der – ikke to, for én og mange er jo selv to der står over for hinanden – mellem én og mange er der tre. Det er derfor den kristne Gud er treenig: fader, søn og helligånd.

Tre er et godt tal. Hvis man begår en fejl, er det godt at man har mere end én chance, men det er ikke godt at få uendelig mange. Tre chancer er ofte passende. Som i eventyrene. Det er da også derfor man – hvis man ringer til en iPhone – kan høre et brudstykke af sangen: 'Three is a magic number'. Ja, folkene bag sangen og iPhone er friske nok til at henvise til selveste treenheden i kristendommen ('the Ancient mystic Trinity') og tilmed citere Paulus' ord om at 'faith, and hope, and charity' udgør en tilsvarende treenighed. Det sker ganske vist ikke med samme dybde som hos Grundtvig i de sidste vers af den salme vi skal synge

om lidt, *O kristelighed*. Men det er dog et vidnesbyrd om at tretallet også i almindelighed angiver noget som ikke kan indfanges af den polariserende modsætning mellem én og mange: Den modsætning som genererer alle fundamenta-lismer.

For selv om der findes afskyelig mobning, så arter det almindelige liv sig jo heldigvis ofte sådan at én ikke bare står over for mange. Individet er ikke løsrevet fra samfundet – selv om det for tiden er på mode at stille sin helt personlige og højt elskede individualitet til skue. Det gør måske et vist indtryk, navnlig på én selv. Men vi er jo heldigvis ikke bare os selv. Vi er sammen om noget – når vi arbejder, når vi taler, når vi synger. Det er så det tredje som vi er sammen i, og som forener os: arbejdet, sproget, sangen. Det kan også siges med ét ord: ånd. I kristen-dommen hedder det så helligånden, den ånd som forener faderen og sønnen; den ånd som forener os med Gud.

Den eneste sande Gud er den treenige Gud, for det er denne Gud der er sandheden om vores liv. Alt det andet, alle de andre guder, skal man derimod omgå med varsomhed. Vel har vi vores drømme, og vi nærer alle forestillinger om hvordan livet bør være hvis det skal være lykkeligt. Men det kan nemt ende i vildfarelser, så det er med til at bagtale det liv vi lever – forestillingerne om at lykken og livet findes et andet sted, et helt andet sted, en anden tid, en helt anden tid. Det kommer dem vi lever sammen med til at lide under.

'Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.' Kender Gud! Ikke sig selv. Engang sagde Sokrates ganske vist at det var menneskets opgave at kende sig selv. Det stod der nemlig på Apollon-templet i Delfi. Dengang var det en omfattende affære, mens det i dag er gjort med at tage en test i et dameblad. Men uanset niveauet for selverkendelse, så hævder evangeliet at det ikke rigtig lønner sig, i hvert fald ikke hvad det vigtigste angår: 'Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud'. Evangeliet giver os at forstå at vi kun for alvor kan kende os selv hvis vi kender Gud – den Gud som kender os, den Gud som kendes ved os, den Gud som vedkender sig os, den Gud som elsker os.

Der er ikke nogen polær modsætning mellem Gud og menneske. For Gud vil ikke leve sit liv uden os. Han har sendt sin søn til os for at vi skal kende ham, og for at vi skal få del i hans liv som er det evige liv. Dette liv reserverer sig ikke til en tid efter døden, men er nu. Det slukker vel ikke de mange drømme om lykken. Men det giver os måske blik for at livet, også når det er vanskeligt, er indfoldet i Guds liv. For Guds evige liv udfolder sig her i vores tid, mens vi lever, og det udfolder sig her på vores sted, hvor vi lever med hinanden. Det er sandheden om vores liv, givet os af den eneste sande Gud.

Niels GrønkJær

Salmer: 15, 307, 580 – 321, 319, 7

Weimar – et centrum i Tyskland

Da den første tyske republik blev holdt over dåben i 1919, skete det i Weimar, deraf dens navn: Weimarrepublikken. Berlin var for uroligt et sted at mødes for nationalforsamlingen, der skulle udarbejde forfatningen, derfor blev Weimar valgt: Tysklands kulturby nummer ét, stedet hvor Goethe – og andre: Wieland, Herder, Schiller, men især Goethe – havde haft sit virke, en lille provinsby, men som allerede Goethe selv havde skrevet i et digt: ”som Bethlehem i Judæa, lille og stor!”

”Lille er min hertug blandt Germaniens fyrster,” skrev Goethe i et digt om og til hertug Carl August, hvis mor, enkehertuginde Anna Amalia, havde været den drivende kraft i at hente den 26-årige Goethe til Weimar i 1775. Men det var absolut ment som en hyldest. Var hertugdømmet Sachsen-Weimar-Eisenach ikke særlig stort (efter Wienerkongressen 1815 fik det dog lov at kalde sig storhertugdømme), så var det til gengæld et sted, hvor ånden trivedes. Anna Amalia, som selv kom fra et kulturelt hof (Braunschweig-Wolfenbüttel), regerede efter sin mands tidlige død som formynder for sønnen, inviterede allerede tidligt vigtige personligheder til Weimar og gjorde hoffet til et ”musernes hof”.

Goethe var en af dem, der blev inviteret, og det var bemærkelsesværdigt nok, for han var i 1775 især kendt for sin roman *Den unge Werthers lidelser*, som havde vakt opsigt, men også skandale, fordi hovedpersonens selvmord syntes skildret med lovlig megen forståelse. Nu skulle Goethe være en slags selskabsmand og vejleder for den ni år yngre hertug, men han blev meget mere end det. Han blev inden længe medlem af ”kollegiet”, dvs. minister, fik mere og mere at bestille og havde i en periode i begyndelsen af 1780erne ansvaret for både

infrastruktur, industri og delvis også for finanser.

Men alt det havde ikke gjort Weimar til en fiksstjerne på den tyske kulturelle himmel. Afgørende var naturligvis, at Goethe også var digter, og at han, bortset fra et par rigtignok vigtige år i Italien og andre kortere rejser, blev i Weimar, lige til han døde i 1832, 82 år gammel. Jo mere berømt Goethe blev, desto flere valfartede til Weimar for at møde eller dog se ham, desto flere beretninger blev skrevet om den store mand i den lille by (ca. 6.000 indbyggere ved hans ankomst, nogle flere ved hans død), og desto stærkere strålede Weimars aura.

Nu blev Goethe imidlertid ikke bare hyldet fra den første dag. Faktisk blev ikke ret mange af hans berømte digterværker modtaget med udelt begejstring, og i generationen efter ham var der ikke så få, som anklagede ham for at have stillet sin begavelse i en fyrstes tjeneste i stedet for at fremme den begyndende demokratiske bevægelse. Heller ikke senere, i nationalismens storhedstid, var Goethe lige så populær som sin kollega Schiller, hvis dramatiske patos nemmere end Goethes kunne (mis-)bruges.

Men Goethe var allerede i levende live ikke til at komme udenom, og efterhånden blev det ham, der frem for nogen identificeredes med Weimar og med ”Weimar-kulturen”, den borgerlige antirevolutionære emancipation, ”dannelsen”, som han havde skrevet en stor roman om (*Wilhelm Meister*) uden dog at bruge ordet særlig ofte. Den dag i dag kalder man gerne årtierne omkring 1800 for ”Goethetiden”, ikke kun fordi det opsplittede Tyskland ikke ville kunne enes om at opkalde en tidsperiode efter en af de

mange konger eller fyrster, men også fordi Goethe er blevet set som ”olympieren”, den sidste i den europæiske kultur, som var hjemme i alt, også naturvidenskaben. Hans farvelære mødte og møder stadig mest afvisning, men hans indsigt i emnet er der ingen, der bestrider, og hans studier i botanik, zoologi, geologi etc. vidner om et forskersind, der anvendte mindst lige så megen tid på at studere som at digte. Intet under, at netop Goethe skrev *Faust*, dramaet om den lærde, der ved så meget, men har svært ved at se meningen med det hele.

Weimars kulturelle rolle ophørte ikke med Goethes død. Carl Augusts sønnesøn Carl Alexander forsøgte at genoplive Weimars guldalder, i det mindste som sølv-alder: Han hentede bl.a. Franz Liszt til byen og gjorde sig også forgæves anstrengelser for at få H. C. Andersen til at flytte til Weimar. Andersen havde sit mest begejstrede publikum i Tyskland, og var de nationale spændinger ikke kommet i vejen, er det ikke umuligt, at han havde taget mod invitationen. Nietzsche henlevede sine sidste, formørkede år i Weimar, og hans hus er i dag museum – rigtignok indirettet efter hans død i fornem jugendstil, som der i det hele taget er meget af i byen. Efter Første Verdenskrig var det Weimar, der lagde by til Bauhaus-skolen, der har betydet så meget for moderne arkitektur og design; men den måtte flytte i 1920'erne, da de politiske vinde blæste stadig kraftigere fra højre. Thüringen, som Weimar nu lå i, var den første delstat, der fik nazistiske ministre (1930), og tæt på Weimar byggede de nye magthavere efter 1933 en af deres koncentrationslejre: Buchenwald. Derfor kan man ofte høre navneparret Weimar og Buchenwald nævnt som symbolske for den tyske kulturs lyse og mørke side. Det er for letkøbt, og i hvert fald kan man hverken gøre Goethe eller Schiller, Franz

Liszt eller H. C. Andersen ansvarlige for Buchenwald.

I den tyske delings tid 1945-1990 var Weimar på en måde med til at holde nationen sammen. Det forholder sig nemlig så heldigt, at de to store klassikere Goethe og Schiller begge var født i det senere Vesttyskland (i hhv. Frankfurt am Main og Marbach ved Stuttgart), og at de begge havde virket i Weimar (og Jena) i det senere DDR. Goethe-Gesellschaft, en forening af både forskere og lægfolk, var en af de få fællestyske organisationer, om ikke endda den eneste, og Weimar blev også i DDR-tiden holdt nogenlunde pænt i stand.

Weimar blev ikke voldsomt skadet i Anden Verdenskrig. Så der er meget originalt at se i Weimar den dag i dag: Goethes hus (og det tilgrænsende museum, som netop i år har åbnet en ny permanent udstilling), Schillers hus, Anna-Amalia-biblioteket med dets meget smukke ovale rokokosal, slottet og dets museum med bl.a. en fin samling af Lucas Cranachs malerier, kirken St. Peter und Paul (med Cranach-altertavle), også kaldet Herderkirche, fordi Herder var biskop dér, den yndige park omkring den lille flod – snarest vel en å – Ilm og med Goethes havehus, Belvedere- og Ettersberg-slottene, digteren Wielands bolig i Ossmannstedt og adskilligt andet.

Naturligvis er Weimar også en moderne by, så man går ikke på museum hele tiden! Men byen vedkender sig gerne sin store arv – både fra Goethe-tiden og fra den senere sølvalder. Dens årlige musikalske kulturuger er døbt ”Pélerinages” efter et musikstykke af Liszt, og den, der har døbt dem sådan og leder dem, er Nike Wagner, oldebarn af Richard og Cosima Wagner og dermed tipoldebarn af Franz Liszt.

Per Øhrgaard

Kære Vartov Valgmenighed!

Tusind tak for en festlig afslutning på mine 15 år i Vartov! Det var en dejlig reception med skøn mad fra Vibeke, herlig fransk barokmusik (sikken glædelig overraskelse!) og den smukke gave (stor nål til at holde sammen på tørklæde eller andet godt varmt). Ligeledes tak for de mange smukke ord, jeg blev helt rørt!! Jeg håber vi ses snart igen, selvom mine søndagsture nu går over til den anden side af indre by.

Mange kærlige og musikalske hilsner fra

Bine

Indkvartering ved Årsmødet 2013

Københavns og Vartov valgmenigheder er værter ved næste årsmøde for Foreningen af Grundtvigske Valg- og Frimenigheder i dagene 8.-9. juni 2013. Vi opfordrer allerede nu vore medlemmer til at medvirke til privat indkvartering af vore gæster. Man kan henvende sig til Klaus Skovsted, Valdemars Allé 30, 2860 Søborg; mail: kl.skovsted@mail.dk; tlf.: 2096 0111 (efter 1.12. tlf.: 5140 9620).

Årsmødeudvalget

Skrædderen

– en historie om 1800-tallet

Ved menighedsmødet *mandag den 5. november kl. 19.30* holder forfatteren Lisbeth Smedegaard Andersen et foredrag hvor hun tager udgangspunkt i sin oldefars historie og på den baggrund tegner et billede af en tid fuld af politiske og åndelige modsætninger. Under guldalderens tilsyneladende idylliske overflade foregik der en indædt kamp om de kristne og åndelige værdiers rolle i et samfund der i stigende grad prægedes af naturvidenskabens landvindinger, og hvor også det gamle familiemønster var under forandring. Forsøgene på at orientere sig i en ny tid afspejlede sig i litteratur og kunst, men også i de enkelte menneskers liv.

Studietur til Wittenberg og Weimar

Den 6.-12. september 2013 afholder Vartov og Københavns valgmenigheder en studietur til blandt andet Wittenberg og Weimar. Vi besøger stederne som var centrum for Luthers reformatoriske virke, og byen hvorfra Goethe, Schiller og Herder har præget tysk og europæisk kultur. Tidligere rektor ved Præstehøjskolen Niels Thomsen og – forventeligt – professor Per Øhrgaard deltager i turen som til foråret vil blive forberedt ved foredrag og studiekreds. Prisen vil være ca. kr. 7000. Der er plads til 30 deltagere som registreres i rækkefølge efter tilmelding. Medlemmer af menighederne har fortrin. Vi åbner for tilmelding fra *den 8. oktober* ved henvendelse til Niels Grønkjær (tlf.: 3313 3031; mail: ng@kvvv.dk).

*Vibeke Hein
Jens Hestbech
Niels Grønkjær*

Folkekirken og grundloven

Torsdag den 8. november kl. 19.30 holder fhv. udenrigsminister Niels Helveg Petersen foredrag om 'Folkekirken og grundloven'. I forlængelse af det nuværende regeringsgrundlag diskuteres spørgsmålet om dannelse af en såkaldt kirkeforfatning der tænkes som en opfyldelse af den såkaldte løfteparagraf, Grundlovens § 66, hvori det hedder at 'Folkekirken forfatning ordnes ved lov'. Helveg Petersen er tilhænger af en sådan forfatning og vil i sit foredrag drøfte argumenterne for og imod. Mødet finder sted i menighedssalen i Vartov, opgang E, og arrangeres i et samarbejde mellem Studenterkredsen og Vartov Valgmenighed.

Ida Jessen i Immanuelskirken

Onsdag den 14. november kl. 17-18 i Immanuelskirken fortæller forfatter og formand for Statens Litterære Kunstråd Ida Jessen om salmer som har en særlig betydning for hende. Vi synger salmerne i fællesskab.

Adventsmøde

Mandag den 3. december er der adventsmøde i Vartov. Det begynder i kirken kl. 17 med musik ved organist Inge Bønnerup og violinist Elisabeth Zeuthen Schneider. Derefter er der samvær i menighedssalen med oplæsning ved Torben Damsholt. Der vil være en forfriskning og lidt mad. Mødet slutter senest kl. 19.30.

Adventssammenkomst for børn

Efter gudstjenesten *den 9. december* er der adventssammenkomst i præsteboligen for børn, deres forældre og bedsteforældre. Vi vil spise boller og æbleskiver, tænde to lys i adventskransen, lave juledekorationer, synges julesalmer og lytte til juleevangeliet. Giv gerne et vink til Niels Grønkjær hvis I vil deltage.

Julekoncerter i Vartov Kirke

Traditionen tro holder Københavns Højskoleforenings kor julekoncert i Vartov Kirke *onsdag den 19. december kl. 19.30*.

I regi af Wonderful Copenhagen afholder studerende fra musikkonservatoriet tre koncerter, ligeledes i Vartov Kirke: *onsdagene 5., 12. og 19. december, alle dage kl. 17-18*.

Adresser

Præst: Niels Grønkjær, Løngangstræde 24, 2., 1468 København K, tlf. 33 13 30 31
e-mail: ng@kvvv.dk - hjemmeside: www.kvvv.dk

Københavns Valgmenighed

Formand:

Jens Hestbech
Gl. Kongevej 19, 3. th., 1610 København V
Tlf. 33 24 85 97/31 90 75 97

Forretningsfører:

Ingrid Hentze
Fjordvænget 6, Alnor, 6300 Gråsten
Tlf. 36 34 15 28
Bank: 0255 9 02 83 90

Kirketjener:

Ruben Filskov
Lykkesholms Allé 12, 1902 Frederikberg C
Tlf. 20 87 49 97

Organist:

Jørgen Ernst Hansen
Bredagervej 14, 4050 Skibby
Tlf. 47 52 13 08

Vartov Valgmenighed

Formand:

Vibeke Hein
Slotsalléen 44, 4200 Slagelse
Tlf. 30 62 67 22

Forretningsfører:

Kurt Gotfredsen
Opnæsgård 57, 1. th., 2970 Hørsholm
Tlf. 31 95 63 72
Bank: 6194 - 4170277452

Kirketjener:

Søren Frank Larsen
Tømmergravsgade 30 Z, 2450 København SV
Tlf.: 22 89 62 92

Organist:

Inge Bønnerup
Peter Bangs Vej 153, 1. tv., 2000 Frederiksberg
Tlf: 33 32 68 90

For børnepasning under gudstjenester: Kontakt Signe Rørdam Thomsen:
roerdam@hotmail.com

Valgmenighedernes hjemmeside er www.kvvv.dk

Bladets redaktion: Niels Grønkjær (ansv.havende), Lilly Wiberg, Søren Anker-Møller
Forsidevignet: Peter Hentze

Afsender:

Københavns og Vartov
Valgmenigheder
Løngangstræde 24, 2.
1468 København K

Gudstjenester i Vartov Kirke og Immanuelskirken *

23. september (16. søndag efter trinitatis)
Vartov Kirke kl. 10.00

30. september (17. søndag efter trinitatis)
Immanuelskirken kl. 10.00
Doris Ottesen
Korsang

7. oktober (18. søndag efter trinitatis)
Ingen gudstjeneste
Efterårsmøde i Vallekilde

14. oktober (19. søndag efter trinitatis)
Vartov Kirke kl. 10.00

21. oktober (20. søndag efter trinitatis)
Immanuelskirken kl. 10.00
Korsang
Vartov Kirke kl. 16.00

28. oktober (21. søndag efter trinitatis)
Vartov Kirke kl. 10.00
Børnepasning

4. november (Allehelgen)
Immanuelskirken kl. 10.00
Korsang

11. november (23. søndag efter trinitatis)
Vartov Kirke kl. 10.00

18. november (24. søndag efter trinitatis)
Vartov Kirke kl. 10.00
Immanuelskirken kl. 16.00

25. november (sidste søndag i kirkeåret)
Vartov Kirke kl. 10.00

2. december (advent)
Immanuelskirken kl. 10.00
Korsang

9. december (2. søndag i advent)
Vartov Kirke kl. 10.00
Børnepasning – adventssammenkomst

16. december (3. søndag i advent)
Immanuelskirken kl. 10.00
Korsang
Vartov Kirke kl. 16.00

23. december (4. søndag i advent)
Vartov Kirke kl. 10.00

24. december (juleaften)
Immanuelskirken kl. 13.30
Vartov Kirke kl. 15.00

25. december (juledag)
Vartov Kirke kl. 10.00

26. december (anden juledag)
Immanuelskirken kl. 10.00

30. december (julesøndag)
Ingen gudstjeneste

1. januar 2013 (nytårsdag)
Vartov Kirke kl. 16.00

KALENDER

Søndag den 7. oktober:
De sjællandske valgmenigheders efterårsmøde i Vallekilde

Mandag den 5. november kl. 19.30:
Menighedsmøde i Vartov
Lisbeth Smedegaard Andersen:
Skrædderen

Torsdag den 8. november kl. 19.30:
Møde i Vartov
Niels Helveg Petersen: Folkekirken og grundloven

Onsdag den 14. november kl. 17-18:
Immanuelskirken
Ida Jessen: Salmer

Mandag den 3. december kl. 17-20:
Adventsmøde i Vartov

*Immanuelskirken ligger på:
Forhåbningsholms Allé 20, Frederiksberg.